

Fra Præsteforeningens Side var der stillet Krav om Ændring i Lønningsloven, og jeg billiger ganske, at man ikke har imø­de­kommet dette Krav. Det forekommer mig, at naar man tilvejebragte en Lønningslov i 1919, lader det sig ikke vel gøre allerede nu at gaa til en Ændring deri. Man har derimod søgt at imødekomme Kravene — og derigennem paa en Vis anerkendt deres Beret­tigelse — ved, at man i de enkelte Tilfælde har for det første afløst Embederne for visse dem paahvilende Udgifter og dernæst i adskillige Tilfælde søgt at lette en Del af de personlige Udgifter, som selve Embedet, Virksomheden eller Stillingen har ført med sig. Her er først og fremmest Tale om Kør­sel­somkostningerne og Omkostningerne ved Konfirmandstuernes Opvarmning og Ren­holdelse. Nu er det vel meget usandsynligt, at i alt Fald Maksimum af de Beløb vil naas i ret mange Tilfælde. Jeg ved for Resten ikke rigtig, hvorleder man vil tage paa det Forhold. Det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet (Dahl), sagde, at han vilde haabe, at Ordningen blev praktiseret paa en for vedkommende Indehavere af Embederne forsvarlig og god Maade. Er­det Mening, at man i Kraft af dette øn­sker at give Bestemmelserne tilbagevir­kende Kraft indtil 1919? Det gælder vel ogsaa de Bestemmelser, som angaar Præ­sterne, eller maaske det kun gælder de Be­stemmelser, som angaar Tjenestemændene. Der kan i øvrigt nu fremskaffes Oplysninger — og derpaa et Beløb baseres — lige fra 1919, altsaa fra Lovens Ikrafttræden, indtil dette Øjeblik, saa der er noget positivt at holde sig til, og hvis det ikke netop var, jeg havde nær sagt en Lønforhøjelse, det drejede sig om, maatte noget saadant finde Sted. Men ligegyldigt hvordan man ser paa det, har jeg ikke noget imod, at man fortolker saa liberalt, som det er muligt.

En anden Ting er alle de Menneskers Stilling, der staa som Tjenestemænd i Folkekirken. Lønningsraadet har haft hele dette Spørgsmaal til Behandling. Jeg ser ganske vist, at man i Stedet for 5 har ind­ført 7 Klasser i Lovforslaget. Det er ganske sikkert gjort af praktiske Hensyn, som ogsaa den højtærede Minister var inde paa, og jeg skal ikke indvende noget der­imod. Jeg ser ogsaa, at man har indsat den fornuftige Bestemmelse, at en Om­klassificering skal foregaa hvert 5te Aar, ganske i Overensstemmelse med Lønnings­lovens Bestemmelse. Det finder jeg ogsaa rimeligt. Selv om det i enkelte Tilfælde er ret høje Honorarer — det er jo honorar-

lønnede Personer, her er Tale om —, maa man erindre, at det i mange Tilfælde, særlig for Kordegnenes Vedkommende, er veltjente ældre Tjenestemænd, det drejer sig om.

Jeg har i det hele taget ikke noget at indvende mod Lovforslaget, men skal, som jeg sagde før, anbefale det til hurtig og velvillig Behandling.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Det er ganske behageligt at forelægge og forhandle om et Lovforslag, naar det møder en saa udbredt Velvillie fra alle Sider, som dette har gjort. Jeg har derfor ikke meget at sige i Anledning af de fire Taler, vi har hørt, udover at jeg takker for Modtagelsen.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) talte om en Bestemmelse ved­rørende den Understøttelse, der kan gives en honorarlønnet Mand, som fratræder. Jeg kan kun erklære mig enig med det ærede Medlem i den Opfattelse, at en saadan Understøttelse skal gives under Hensyn til de tre Omstændigheder, der er nævnte i Stykket: Der skal tages Hensyn til den Lønning, han har haft, eller rettere til den Pension, han faar fra Skolen. Den Nedgang i Pensionen, som er blevet nød­vendig, fordi han har haft et lavere Timetal i Skolen, skal der tages Hensyn til, og der skal tages Hensyn til Honorarets Størrelse. Derimod skal der ikke tages Hensyn til det personlige Tillæg, han har oppebaaret, fordi han forud for Lovens Ikrafttræden har haft endnu større Honorar. Overtilsynet maa paase, at der tages Hensyn til det virkelige Honorars Størrelse, til Nedgangen i hans Pension o. s. v., hvilket er nævnt i Stykket, ligesom der ogsaa maa tages Hensyn til, at han ikke har noget Krav paa Pension af det personlige Tillæg, han har oppe­baaret. Da der ikke her er Tale om en Pension, som fastsættes ved Lov, men der­imod om en Understøttelse, er det natur­ligt, at man har brugt det samme Udtryk, som anvendes i saadanne Tilfælde: at der kan tillægges ham en Understøttelse. Det kender vi jo godt i Lovgivningen, det er det samme, som ofte finder Sted paa Fi­nansloven: at der tillægges en Under­støttelse. Men naar det er nævnt i Lov, har vedkommende et moralsk Krav paa at faa saadan Understøttelse, og han har Krav paa at faa den beregnet efter de Hensyn, som er nævnte i dette Stykke, derimod ikke paa at faa den beregnet efter det personlige Tillæg. Saaledes var